

מקור המאמר בזוהר פרשת בשלוח דף סא ע"א-ב
שכר מצות צדקה

דָּבָר אחר אֲשֶׁר מִשְׁכֵּיל אֶל
דָּל - כַּמָּה חֹזֶק הַשְּׁכֵר שֶׁל
הָעָנִי לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.

אמֶר רַבִּי חִיא, תִּמְהַתִּי עַל
הַפְּסֹוק הַזֶּה שְׁכַתּוֹב (שם סט) כִּי
שָׁמַע אֶל אֲבִיּוֹנִים הָ, וְכִי אֶל
אֲבִיּוֹנִים שׂוֹמֵעַ וְלֹא לְאֶחָר?
אמֶר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִשּׁוּם
שְׁהָם קָרוֹבִים יוֹתֵר לְמַלְאָה,
שְׁכַתּוֹב (שם נא) לִבְנֵשֶׁבֶר
וּנְדַפֵּה אֱלֹהִים לֹא תְבֹהָה, וְאֵין
לְרֹא בְּעוֹלָם שַׁהְוָא שְׁבָור לִבְנֵי
כָּמוֹ הָעָנִי. עוֹד, אָמֶר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, בָּא רָאָה, כֹּל אָוֹתָם
בָּנֵי הָעוֹלָם נְרָאִים לְפָנֵי
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּגֻפָּה
וּנְפָשָׁת, וְהָעָנִי לֹא נָרָא אֶלָּא
בְּנְפָשָׁת לְבָדָה, וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הָוּא קָרוֹב לְנְפָשָׁת יוֹתֵר
מְלָגוֹת.

עֲנִי אֶחָד הָיָה בְּשֶׁכְנֹתוֹ שֶׁל
רַבִּי יִסָּא, וְלֹא הָיָה מֵי
שִׁישָׁגִית בּוֹ, וְהָוּא הָיָה
מַתְבִּישׁ וְלֹא הַפְּצִיר בְּבָנֵי
אָדָם. יּוֹם אֶחָד נְחַלֵּשׁ, נְגַנֵּס
עַלְיוֹ רַבִּי יִסָּא. שָׁמַע קֹל אֶחָד שֶׁאָמַר: צְדָקָ צְדָקָ,

דָּבָר אחר, אֲשֶׁר מִשְׁכֵּיל אֶל דָּל, כַּמָּה תִּקְיַפָּא
אֲגָרָא בְּמִסְבְּנָא, קְמִי קְרִדְשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא.

אָמֶר רַבִּי חִיא, תִּוְהַנֵּא עַל הָאֵי קְרָא דְּכַתִּיב,
(תהלים סט) כִּי שׂוֹמֵעַ אֶל אֲבִיּוֹנִים יִי', וְכִי אֶל
אֲבִיּוֹנִים שׂוֹמֵעַ וְלֹא לְאֶחָרָא. אָמֶר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּגִינִּין
הָאֵינוֹ קְרִיבֵין יִתֵּיר לְמַלְכָא, דְּכַתִּיב, (תהלים נא) לִבְנֵשֶׁבֶר וְנְדַפֵּה אֱלֹהִים לֹא תְבֹהָה. וְלִית לְךָ בְּעַלְמָא,
הָאֵינוֹ תִּבְרִיר לְבָא בְּמִסְבָּנָא. תֹּו אָמֶר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
תָּא חִיא, כֹּל אֵינוֹ בְּנֵי עַלְמָא, אֶת-חִיאֵין קְמִי קְרִדְשָׁא
בְּרִיךְ הָוּא, בְּגֻפָּא וּנְפָשָׁא, וּמִסְבָּנָא לֹא אֶת-חִיא
אֶלָּא בְּנְפָשָׁא בְּלַחְזֹדּוֹי, וּקְרִדְשָׁא בְּרִיךְ הָוּא קְרִיב
לְנְפָשָׁא יִתֵּיר מְגֻפָּא.

מִסְבָּנָא חֶד הָוּה בְּשֶׁבֶבּוֹתֵיהֶ דָּר' יִסָּא, וְלֹא הָוּה
מְאָז דְּאַשְׁגַּח בְּיַהְיָה, וְהָוּא הָוּה אֶבְסִיף,
וְלֹא תִּקְיַפָּ בְּבָנֵי נְשָׁא, (ד"ס"א ע"ב) יוֹמָא חֶד חַלֵּשׁ, עַל
עַלְיהָ רַבִּי יִסָּא, שָׁמַע חֶד קָלָא דָאָמַר, טִילְקָא
טִילְקָא, הָא נְפָשָׁא פְּרַחָא גְּבָאי, וְלֹא מְטוֹ יוֹמָי.

עַלְיוֹ רַבִּי יִסָּא. שָׁמַע קֹל אֶחָד שֶׁאָמַר: צְדָקָ צְדָקָ,

וְוי לְבָנִי מַתִּיה דֶלֶא אֲשַׁתְּכָה בְּהוּ דִּיתִיב נְפֵשִׁיה לְגַבְיהָ. קַם רַבִּי יִסָּא, שָׁדֵי בְּפִימִיה, מִיא דְגַגְגָרִין, אֲפֹתָא דְקִינְטָא (ס"א דְקִוְפְּתָא) אֲתַבּוּזָע זַעַא בְּאָנְפּוֹי, וְתַבְּ רַוְחִיה לְגַבְיהָ.

לְבַתֵּר אַתָּא וְשָׂאֵיל לֵיה, אָמַר חִידָך רַבִּי, נְפֵשָׁא נְפֻקָת מַנְאי, וּמְטוּ לְהָ קָמִי כּוֹרְסִיָּא דְמַלְבָא, וּבְעַת לְאַשְׁתָּאָרָא תִּמְןָ, אֶלָא דְבָעָא קְרִישָׁא בְּרִיךְ הוּא לְזַבָּא הָלָה, וְאַכְרִיוֹזָע עַלָּה, זְמִין הוּא רַבִּי יִסָּא, לְסַלְקָא רַוְחִיה, וְלְאַתְקְשָׁרָא בְּחַד אֲדָרָא קְדִישָׁא דְזַמְינִין חֶבְרִיא לְאַתְעָרָא בְּאָרְעָא, וְהָא אַתְקִינו תִּלְתָּ בְּרִסְיָאן, דְקִימָן לְהָד וְלְחַבְּרָה. מַהְוָא יוֹמָא הָוּ מְשַׁגִּיחִין בֵּיהֶ בְּנִי מַתִּיה.

תוֹ, מְסִכְנָא אַחֲרָא אַעֲבָר קָמִיה דָרָ' יִצְחָק, וְתַוְ�ה בְּיִדְיה פֶלֶג מַעָה דְכָסָף. אָמַר לֵיה לַרְבִּי יִצְחָק, אֲשָׁלִים לֵי וְלַבְּנִי וְלַבְּנָתִי נְפֵשָׁאָן. אָמַר לֵיה וְהִיד אֲשָׁלִים נְפֵשִׁיכָו, דְהָא לֹא אֲשַׁתְּכָה גְּבָאִ בְּרָ פֶלֶג מַעָה. אָמַר לֵיה, בְּדָא אֲשָׁלִים מָנָא, בְּפֶלֶג אַחֲרָא דְאִתְ גְּבָאִ, אֲפְקִיה וְיַהְבִּיה לֵיה.

אֲצָלִי כִּי אֵם חָצֵי מַעָה? אָמַר לוֹ: בָּזָה אָנִי אֲשָׁלִים בְּחָצֵי מַעָה

אוֹי לְבָנִי עִירָוּ שֶׁלֶא נִמְצָא בָּהֶם שִׁישִׁיב נְפֵשָׁו אַלְיוֹ! קַם רַבִּי יִסָּא וְשָׁפָח בְּפִיו מִים שֶׁל גְּרוֹגְרוֹת עִם מְדָה שֶׁל יַיִן רְקוּת. בְּקַעַת זַעַה בְּפָנָיו, וְשָׁב רַוְחָו אַלְיוֹ.

לְאַחֲרָבָא וְשָׁאֵל אַתָּהוּ. אָמַר: חִידָך רַבִּי, נְפֵשִׁי יִצְאָה מִמְנִי וְהַבְּיאָו אַתָּה לִפְנֵי כְסָא הַמֶּלֶךְ, וּרְצָתָה לְהַשְּׁاءָר שֶׁם, אֶלָא שְׁרָצָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְזִכְוֹת אַתָּה, וְהַכְּרִיוֹז עַלְיָה: עַתִּיד הַזָּא רַבִּי יִסָּא לְהַעֲלוֹת רַוְחָו וְלַהֲתַקְשֵׁר בְּחַדְרָ אֶחָד קָדוֹשׁ שְׁעַתִּידִים הַחֲבָרִים לְעֹזֶר בָּאָרֶץ. וְהַרְיָה תָקִנוּ שֶׁלְשָׁה כְסָאות שְׁעוּמָדִים לְהָד וְלַחֲבָרִיה. מַאֲתָה הַיּוֹם הָיוּ מְשַׁגִּיחִים בְּבָנִי עִירָוּ.

עוֹד, עֲנֵי אֶחָד אַחֲר עַבְרָ לִפְנֵי רַבִּי יִצְחָק, וְהִיָּה בִּידְךָ חָצֵי מַעָה כֶּסֶף. אָמַר לַרְבִּי יִצְחָק: הַשְּׁלָמָם לֵי וְלַבְּנִי וְלַבְּנָתִי אֶת נְפֵשָׁותֵינוּ. אָמַר לוֹ: וְאֵיך אֲשָׁלִים לְנְפֵשָׁותֵיכָם, שְׁהָרִי לֹא נִמְצָא אֲצָלִי שִׁישִׁיב אַצְלִי. הַזְּכִיאָה וְנַתֵּן לוֹ.

הראן לו בחלום, שהיה עוזר על שפת הים הגדול ורצה לזרק אותו לתוכו, ראה את רבי שמעון שהושיט ידו כלפיו, ובא אותו עני כנגן, והוא נתנו בידיו רבי והוציאו, וננתנו בידיו רבי שמעון ונצל. כשהתעורר, נפל בפיו פסוק זה, (מלחים מא) אשרי משכיל אל כל ביום רעה ימלטתו היה.

אֶחָזִיאוֹ לֵיה בְּחַלְמִיה, דהוה עבר בשפתח רימא רבא, ובעאן למשדייה בגוויה, חמא לרבי שמעון, דהוה אושט ידו לכבליה, ואתי הוא מסכנא ואפקיה, ויהביה בידוי לרבי שמעון, ואשתזוב. כدر אתער, נפל בפומיה, האי קרא, (מלחים מא) אשרי משכיל אל כל ביום רעה מלטתו יי.

ספר אור הדור (עמוד 147)

סב) אמר ליה אליו לרבי שמעון רבי רבי בפה ובאה אתה דמותי חבירא דילך יתפרנסון בפה עלי עד דאתגלא לחתאי בסוף יומיא ובגניה ושבתם איש אל אחיזו ועוד שם (תקוני זהר דף כד): אמר ליה אליו לרבי שמעון רבי רבי בפה ובאה אתה דמותי חבירא דילך יתפרנסון בפה עלי עד דאתגלא לחתאי בסוף יומיא ובגניה ושבתם איש אל אחיזו וכן מרעד באן. הנה הודיעו כי החבור היה נפטר ומכתה ובאותו הזמן יתהנו ממנה למעלה ובדור הארץ אשר מיה אני מולד שני תולדות נדלות האחת אמות היות ואת החכמה אלוקות אמתות מקבלת באמה ממה שהיתה הסכימה העלינה לעשות החבור המקדש ההוא אשר הוא כל מלא מפני סתרי התורה ושרשי החכמה וסוד האלהות ותעלומות היחור והאמת אין צrisk חור כי מחזק ועומדר הוא ולא באנו ליה כי אם לחסם פי המסתפים אחר שכלם ושרירותם לבם החובבים כי אין חכמה בישראל כי אם הפילוסופיא והשנית כי אחר שיש בו צרך עליון ותחתוון והוא אמרו "לאשכחנה בה ניחא לשכינתא בנלotta וחירו לה ולבנהה" אם כן זה הצרך ובפרט צרך גבורה חיב שימש בכל זמן ובפרט בזמנו הגלות שהוא צrisk ביוטר ולא תקצר יד הפה האלקית מלחשging בו כמו שלא קערה בש מהר וחריב את ביתו להגלוות דורו של צriskו לבבל בעוד שחכמי גלות יכינה קימים שלמדו תורה לאלו והגלוין כדי שלא תשכח תורה שבعل פה מהם וסתרי תורה וטעמי המצוות ומעשה בראשית ומעשה מרבבה בכלל תורה שבעל פה הוא שהבל היה ונטו על פה וכל שבעה בחיות זה תלוי בצדתו של הקדוש ברוך הוא וכאמור צדקה עשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל שהגלה גלות צriskו ועדין גלות יכינה קmeta.

ס) הצלחה והאשר האמתיים אשר הם פרי כל הבריאה וכל חוץ וכל ישע הם ידיעת היחיד הצלחה והאשר האמתיים אשר הם פרי כל הבריאה וכל חוץ וכל ישע הם ידיעת היחור שבתנו כי הוא הרעת את השם וכל מה שישראל המיחד ידרעה והשנה ביחור תהה הוא מוסף דעת, והتورה ומצוותיה סובבות על זה ועם הדרך לדרכו זו שהוא היחור, ווילתם אין שם יהוד ולא דעת השם, ואי אפשר להשיג זה הרעת כי אם בעסק התורה ומצוותיה, ומהם נשכלי אפונ העשיה שהוא תקון הבהיר והוא היחור במו שבתנו, וזה רמזו אדרון הנביאים עליו השלום באמרו ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למגע תפילה את כל אשר תעשין והוא בונה כי השמירה שהוא העסק בפרש התורה שהוא שבעל פה וכאמור זכרום לברכה ושמרתם זו משנה ועשיתם שהוא קיים המצוות בפועל הראי מתוך שניהם נשכלי את אשר נעשה שהוא הפרי היוצא משליהם אלה וזאת העשיה לשון תקון הוא והוא הבהיר והוא תקונו בפי אם היחור ועל הדרך שהתבאר כבר.